

OLOT: L'ORDENACIÓ DEL PASSEIG DE BARCELONA

Des de mitjan segle fins a final dels anys setanta el creixement urbà d'Olot s'ha caracteritzat per la formació de nous barris perifèrics urbanísticament mal articulats i separats de la ciutat històrica per extenses bosses de terrenys vacants que han anat quedant progressivament enclaustrades dins el teixit urbà, conseqüència de la manca de control i programació del sòl que en cada moment s'introduïa en el mercat immobiliari per a la seva urbanització i edificació. Una d'aquestes bosses la constituïen els terrenys situats al costat del conegut Eixample Malagrida —paradigma català de les teories sobre la ciutat-jardí d'E. Howard, i màxim exponent de l'arquitectura i urbanisme de la burgesia de la primera meitat de segle—, del qual queden separats pel Passeig de Barcelona, una de les carreteres d'accés a la ciutat, aleshores sense urbanitzar, i l'única que encara conservava miraculosament les fileres de plàtans que resseguïen i ombrejaven totes les principals vies d'accés a Olot. El primer projecte d'ordenació global de la zona, redactat mig segle després que J. Roca i J. Esteve haguessin dissenyat la urbanització Malagrida, l'any 1925, preveia no solament la disposició de les

edificacions que havien d'omplir aquell buit, sinó també la urbanització del mateix Passeig, que l'increment de la circulació rodada havia convertit en una via perillosa a causa de la reduïda amplada de la calçada existent entre les dues files de plàtans.

La situació estratègica del terreny, tant per raó de la qualitat paisatgística de l'entorn com per la seva posició entre el centre urbà i els barris de Pequín, Sant Roc i Bonavista —a l'altra banda del Fluvià—, suggerí inicialment un tipus d'actuació molt urbana, tant a nivell formal o arquitectònic com a nivell d'usos i de la seva intensitat, de manera que el normal desenvolupament de les activitats econòmiques i socials de la ciutat i els valors de centralitat urbana s'estiessin al llarg de tot l'eix del Passeig de Barcelona per la seva banda nord, amb l'objectiu d'apropar-la a aquells nous barris que progressivament havien anat adquirint un pes demogràfic relatiu més important.

El projecte d'ordenació de la zona fou objecte de diferents versions. En la primera, es proposava la creació d'una plaça semicircular centrada sobre el mateix eix principal de composició que

la Casa Malagrida. Aquest nou espai urbà, que té el seu antecedent en el mateix Pla de J. Roca i J. Esteve, permetia accentuar el caràcter singular i monumental d'aquella casa, alhora que allunyava considerablement les noves edificacions de la doble filera de plàtans, disminuint d'aquesta manera alguns dels inconvenients adduïts per aquells que estaven contra la conservació de l'alta pantalla vegetal. La nova edificació que havia de definir la plaça era un bloc format per tres plantes destinades a l'habitatge plurifamiliar situades sobre una planta baixa i entresòl per a usos comercials i terciaris que es perllongaven sobre la plaça mitjançant un porxo a doble alçada suportat per una columnata, semblantment a la plaça de Sant Josep de Barcelona.

No obstant, aquesta primera versió no va tenir ressò favorable en l'empresa promotora que havia adquirit la totalitat dels terrenys vacants, la qual el 1985 estava més interessada en la construcció d'habitatges unifamiliars amb jardinet que no pas en la promoció d'una tipologia plurifamiliar amb baixos comercials. Acceptades per l'Ajuntament les pretensions dels promotors, quedava descarta-